

Csáky Anna

Az ősz gordonkahangja

Indulok doboló sárga-rőt esőben,
csöpögő levelek, édes rothadásszag,
a múlás tenyészete kíséri jöttem.
Nagy, kék ködöket fújok az orvvadásznak,
ha félelem sikong rezzenő harasztal,
s ódöng az erdőn szelídség ősutája.
Visszfény puha tánca tündököl, marasztal,
bújik a nap, majd kigyúl a hold utána,
mellemre fekete, éhes varjak ülnek,
károgó lidércek, szárnyas ködképzetek,
recsegő rémei a gyanútlan fülnek
fújnak fölöttem riasztó, vad végzetet.
Már fáradtan cipelem a múltó időt,
bebújva minden odúba, nyiladékba,
ahonnét korhadó sok rücskös ág kinőtt:
meggörnyedt, béna a múlás hagyatéka.
Derengő holdvilág issza fel a könnyem,
egy-egy üstökös-láng is mellemen pózol,
hullócsillag-álmok verdesnek fölöttem,
s éjjelem üdvözül holdarcú mosolytól.
Avarban fekszik el, rejtőzve az arcom,
zörrenő, halott, rőt levelek közt mállik,
merülő lombok puha ölében alszom,
s velük maradok a télben majd halálig.

Édes mindenem

Sok-sokévesen
elmesélhetem:
véled kezdődött csupán az életem,
fogtad két kezem,
s szállt el a félelem
holdtalan éjjelen.

Kértem Istenem,
hozzád elvigyen,
hadd omoljak karjaidba, s hitt nekem,
édes mindenem,
szíved a szívemen,
Napja gyúlt hirtelen.

Hűvös hajnalon
ajkad ajkamon,
szíved dobbanását áldva hallgatom,
s fényes nappalom
már néked adhatom,
én édes angyalom.

Nézem arcodat,
tündér-kép fogad:
hosszú életeddel vésett karcolat,
minden bánatod,
örömöd, száz Napod
rajta most átragyog.

Félelem-utak

Sírnál-e peremén a létnek,
hol záporoz a könny,
métélyez mérgező beléndek,
s a szív kapuja döng?

Járnál-e zord félelem-erdőn?
Rád csapódó magány
hidege ott, bokorban rejlőn
és karvaly-köd falán.

Félnél-e, ha mögötted árnyék,
vicsorgó lidércek,
s vércse sötétje riaszt, száll szét,
rikoltva az éjnek?

Állnál-e meg, ahol a partnak
a hullám nekiront,
s ijesztő titkokat takarnak
a mély rémei ott?

Mernél-e akkor lépni jégre,
ha recsegve rian,
fogytán az erőd már, kimérve,
s elbuksz, mint annyian?

De lépni kell, mint nap a tóra,
égi ott a lábnyom,
a bátorra a fény hajol ma:
gyémánt-útra lásson.